

1

La petita cadenera





A la branca més grossa d'un vell castanyer, al bell mig del bosc de Tasserra, hi vivia una família de caderneres. A la mare li agradava sempre tenir el niu ben net i s'enfadava molt quan algú hi entrava amb les potes plenes de fang. El pare, un mascle de pit ample, era un mica massa seriós i li agradava entretenir-se mirant el cel per endevinar quin dia faria l'endemà.



En Tim, que així es deia el fill, era un ocellet trempat i eixerit que en el seu plomatge fosc, voltant-li els ulls, lluïa una mena d'antifaç negre emmarcat d'un borriçol vermell que li donava un aire que el feia d'allò més atractiu. Els forats de les orelles els tenia tapats de plometes blanques com la neu, i a les ales es barrejaven el color verd blavós, el groc canari i també el negre sutjós; tot plegat hauria fet sospirar qualsevol amigueta que hagués tingut.

Així que sortia el sol, en Tim deixava el niu i volava entre els arbres dels voltants. Aleshores es convertia en el viatger més intrèpid que hagués existit mai. Empaitava insectes i esquiroles



petits obrint el bec i les petites urpes com si fos una bèstia ferotge. Però mai no sortia del bosc; la mare l'havia avisat:

—Tim, vigila. En aquest món hi ha animals tan perillosos que ni t'ho pots arribar a imaginar. Per si de cas, no te'n vagis gaire lluny del niu.

—No et preocupis, mare
—li responia, una mica fart de sentir-se tan controlat.

—Veus aquells núvols d'allà al fons?... No trigarà gaire a bufar el vent de mestral. Queda't aquí a la vora i fes bondat —va dir-li el pare, que acabava d'arribar.

—D'acord, d'acord —anava remugant en Tim mentre pujava a dalt de tot del castanyer i es quedava mig emmurriat a la seva branca preferida.

